

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piszcu III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Siwik

Protokolant sekretarka Małgorzata Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2019 roku w Piszcu

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. U.

przeciwko K. U.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

I. Ustala, że z dniem 1 października 2015 roku wygasł obowiązek alimentacyjny powoda Z. U. wobec pozwanego K. U., orzeczony po raz ostatni wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 16 grudnia 2010 roku w sprawie III RC 203/10.

II. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu.

III. Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 148/18

UZASADNIENIE

Powód Z. U. działając przez swego pełnomocnika w dniu 4 września 2018 roku wniósł o uchylenie obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanego K. U., zasądzonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu w sprawie III RC 203/10 z dnia 16 grudnia 2010 roku, w kwocie po 550 złotych miesięcznie, z dniem podjęcia przez pozwanego zatrudnienia. Jednocześnie wniósł o udzielenie zabezpieczenia przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Piszcu w sprawie KMP 3/02.

W uzasadnieniu podniósł, że od czasu zasądzenia ostatnich alimentów sytuacja powoda pogorszyła się znacząco ze względu na zły stan jego zdrowia nie jest w stanie płacić alimentów. Przeszedł poważną operację nóg jedną i kolejną oraz aktualnie jest w trakcie leczenia. Powód nie jest w stanie podjąć pracy. Natomiast sytuacja pozwanego uległa znacznej poprawie. Pozwany ukończył 23 lata, nie kontynuuje już nauki. Ma stałą pracę. Zdaniem powoda, podejmując pracę zarobkową, pozwany ma podstawy do samodzielnego utrzymania się i to wiąże się z wygaśnięciem obowiązku alimentacyjnego.

Wykonując zobowiązanie Sądu, pismem procesowym z dnia 25 października 2018 r. powód sprecyzował roszczenie i wniósł o stwierdzenie wygaśnięcia od dnia 1 września 2015 r. wskazanego obowiązku alimentacyjnego.

Pozwany K. U. działając przez swego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew z dnia 7 listopada 2018 r., uznał powództwo co do zasady, lecz wniósł o stwierdzenie, że obowiązek alimentacyjny ustał z dniem 1 października 2015 r. Jednocześnie w związku z uznaniem powództwa oraz nie podjęciem we wcześniejszym terminie polubownego załatwienia sporu, wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów niniejszego postępowania w tym

kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, że po ukończeniu szkoły poszukiwał pracy. Od października 2015 r. pracował dorywczo jednak dopiero od 2016 r. podjął stałą, która pozwalała mu na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb. Poinformował o tym fundusz alimentacyjny w związku z tym wstrzymane zostały wypłaty alimentów na rzecz pozwanego. Jednocześnie wniósł o przeprowadzenie dowodu z zaświadczenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Piszcu z dnia 15 października 2018 r. w sprawie KMP 3/02, z którego wynika, że egzekucja alimentów została wstrzymana dnia 30.09.2015 r.

Pismem procesowym z dnia 19 listopada 2018 r., w odpowiedzi na pismo procesowe pozwanego z dnia 7 listopada 2018 r., powód wniósł o stwierdzenie wygaśnięcia od dnia 1 października 2015 r. obowiązku alimentacyjnego nałożonego na powoda wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 16 grudnia 2010 roku sygn. akt III RC 203/10 i zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

W sprawie nie była sporna okoliczność wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda Z. U. wobec pozwanego syna K. U. oraz data kiedy obowiązek alimentacyjny wygasł. Spór sprowadzał się wyłącznie do ustalenia kto powinien ponieść koszty procesu w tym koszty zastępstwa procesowego.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piszcu w sprawie KMP 3/02 przeciwko dłużnikowi Z. U. prowadził postępowanie egzekucyjne na rzecz wierzyciela K. U. w zakresie alimentów, które po raz ostatni ustalone były wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 16 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt III RC 203/10. Egzekucja alimentów bieżących na rzecz K. U. została wstrzymana dnia 30.09.2015 r.

(dowód: Pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Piszcu z dnia 19.10.2018 r. w sprawie KMP 3/02 k. 20 i zaświadczenie komornika z dnia 15.10.2018 r. k. 37 akt sprawy)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów. Sąd dał wiarę w całości wszystkim dowodom z dokumentów, gdyż żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Tym samym w związku z uznaniem przez pozwanego powództwa ostatecznie określonego pismem procesowym powoda z dnia 19 listopada 2018 r., sąd orzekł zgodnie z żądaniem.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią przepisy art. 138 k.r.o. oraz art. 133 § 1 i 3 k.r.o.

Zgodnie z art. 138 k.r.o., w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego, w tym podwyższenia, obniżenia lub uchylecia alimentów. Rozstrzygnięcie oparte na podstawie art. 138 k.r.o. polega na porównaniu stanu istniejącego w dacie uprawomocnienia się wyroku zasądzającego alimenty ze stanem istniejącym w dacie orzekania o ich zmianie.

W myśl natomiast art. 133 § 1 k.r.o., rodzice zobowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dzieci, które nie są jeszcze w stanie utrzymywać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Przepis art. 133 § 1 k.r.o. wyznacza nie tylko zakres obowiązku alimentacyjnego, ale określa także czas jego obowiązywania, przez użycie pojęcia „usamodzielnienie się dziecka”. Rodzice mogą być zwolnieni od świadczeń alimentacyjnych w stosunku do dziecka tylko wtedy, gdy dziecko jest w stanie utrzymać się samodzielnie i nie pozostaje w niedostatku lub posiada własny majątek, a dochody z tego majątku wystarczają na całkowite pokrycie jego kosztów utrzymania lub wychowania.

Ponadto rodzice mogą uchylić się od świadczeń alimentacyjnych względem dziecka pełnoletniego, jeżeli są one połączone z nadmiernym dla nich uszczerbkiem lub jeżeli dziecko nie dokłada starań w celu uzyskania możliwości

samodzielnego utrzymania się – art. 133 § 3 k.r.o. We wszystkich innych wypadkach na rodzicach ciąży stanowiący obowiązek utrzymania dziecka, ograniczony tylko ich możliwościami zarobkowymi i majątkowymi.

W niniejszej sprawie powód udowodnił, że pozwany jest w stanie utrzymać się samodzielnie, gdyż ten nie kwestionował tego od samego początku.

Rozstrzygnięcia przez sąd wymagała kwestia kosztów procesu.

Obie strony w postępowaniu reprezentowali pełnomocnicy w osobach adwokata i radcy prawnego. Powód poniósł opłatę stałą od pozwu w kwocie 330 zł.

Na rozprawie w dniu 31 stycznia 2019 roku pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego i innych kosztów.

Podstawą żądania powoda był art. 98 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Ma on zastosowanie do rady prawnego zgodnie z art. 99 kpc.

Z kolei pełnomocnik pozwanego w związku z uznaniem powództwa przy pierwszej czynności procesowej oraz nie podjęciem we wcześniejszym terminie polubownego załatwienia sporu, wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów niniejszego postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych stosownie do treści art. 101 kpc.

W ocenie Sądu pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa, gdyż to on swoim działaniem doprowadził do wstrzymania z dniem 30.09.2015 r. egzekucji alimentów bieżących na jego rzecz, gdy usamodzielniał się i powiadomił o tym stosowne instytucje. Z tym dniem komornik przestał egzekwować bieżące alimenty.

Uznaje się, że pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli postępowanie jego i postawa wobec roszczenia strony powodowej ocenione zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa (por. orz. SN z 13.4.1961 r., IV CZ 23/61, OSNC 1962, Nr 3, poz. 100). Powód nie był faktycznie obciążony alimentami na rzecz K. U. i nie było wymagane dochodzenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego w postępowaniu sądowym. Powód, wbrew swoim twierdzeniom, przed wniesieniem powództwa nie podjął żadnych czynności pozasądowego załatwienia sprawy.

W związku z tym, że pozwany nie dał podstaw do wytoczenia powództwa, to Sąd uznał, że ma tu zastosowanie, jak chciał pozwany, art. 101 kpc, gdyż pozwany przy pierwszej czynności uznał powództwo w całości i nie chciał wdania się w spór.

W tym miejscu należy również wskazać, że wydatki wyłożone przez stronę podlegają zwrotowi na jej rzecz jedynie wtedy, gdy były one w sprawie niezbędne. Innymi słowy, zwrotowi podlegają tylko te wydatki, które były konieczne dla zapewnienia należytej ochrony interesów strony. W uchwale z dnia 18 lipca 2012 r. w sprawie III CZP 33/12 (LEX nr 1271621) Sąd Najwyższy wskazał, że pojęcie niezbędności oraz celowości kosztów procesu jest nieostre, toteż podlega ono ocenie sądu, która zależy od konkretnych okoliczności sprawy oraz od jej charakteru. Sąd powinien w szczególności rozważyć, czy czynność, która spowodowała koszty, była - w ujęciu obiektywnym - potrzebna do realizacji praw strony, a także czy i do jakiego poziomu poniesione koszty stanowiły - również z obiektywnego punktu widzenia - wydatek konieczny.

Stawka minimalna opłaty za czynności adwokackie w sprawie o alimenty, gdy obciąża osobę zobowiązaną do alimentów przy wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie wynosi 1800 zł (§ 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 4

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie). Pełnomocnik pozwanego wniósł o zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W ocenie Sądu wnioszek pozwanego o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu w całości nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na treść przepisu art. 102 kpc. W obecnej sytuacji życiowej i materialnej powoda zasady słuszności przemawiały za tym aby powód poniósł koszty zastępstwa procesowego pozwanego jedynie w 1/3 części to jest do kwoty 600 złotych. Uzasadnia to również nakład pracy adwokata, przy czynnościach podjętych przez adwokata w celu szybkiego rozwiązania sporu.

W tym stanie Sąd orzekł jak w punkcie II orzeczenia.

Wyrokowi w punkcie ustalającym wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc.